

Sygn. akt I UK 415/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania D. S.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o rentę rodzinną z ubezpieczenia społecznego rolników,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt III AUa1782/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie z odwołania D. S. od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w przedmiocie prawa do renty rodzinnej, oddalił apelację odwołującej się.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, gdyż Sąd Apelacyjny dokonał błędnej wykładni art. 70 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) przez przyjęcie, że pięcioletni termin, w którym wnioskodawczyni powinna osiągnąć wiek 50 lat, uprawniający do renty rodzinnej po mężu, określony w art. 70 ust. 2 cytowanej ustawy, rozpoczął swój bieg w dacie ukończenia przez syna 18 lat, a nie od

zaprzestania wychowywania syna, tj. od dnia ukończenia przez niego studiów (nie później jednak niż do 25-go roku życia).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zgodnie z art. 70 ust. 1 z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli: w chwili śmierci męża osiągnęła wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy (pkt 1) albo wychowuje co najmniej jedno z dzieci, wnuków lub rodzeństwa uprawnione do renty rodzinnej po zmarłym mężu, które nie osiągnęło 16 lat, a jeżeli kształci się w szkole - 18 lat życia, lub jeżeli sprawuje pieczę nad dzieckiem całkowicie niezdolnym do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolnym do pracy, uprawnionym do renty rodzinnej (pkt 2). Ponadto zgodnie z ustępem 2 tego przepisu prawo do renty rodzinnej nabywa również wdowa, która osiągnęła wiek 50 lat lub stała się niezdolna do pracy po śmierci męża, nie później jednak niż w ciągu 5 lat od jego śmierci lub od zaprzestania wychowywania osób wymienionych w ust. 1 pkt 2. Trafnie zatem wskazał w zaskarżonym wyroku Sąd Apelacyjny, że art. 70 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jednoznacznie odsyła do art. 70 ust. 1 pkt 2 tej ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2010 r., II UK 302/09, OSNP 2011 nr 17-18, poz. 238), a nie do art. 68 ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy. W art. 70 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustawodawca wskazał na wychowywanie dziecka kształcącego się w szkole do ukończenia 18 a nie 25 roku życia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.